

Cetatea Cavalerilor

Fondator: Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
 Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Clio
 Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 - ISSN-L 2734 - 6889

MAGIA SFINTELOR SĂRBĂTORI DE IARNĂ

General Dr. Grigore STAMATE



Întotdeauna, ca orice bun creștin, am așteptat cu nerăbdare și sinceră dorință să vină sărbătorile statornicite istoricește la cumpăna dintre ani, între care cea a Nașterii Domnului, indubitabil, reprezenta praznicul împărătesc cu cea mai încărcată spiritualitate. Și, independent de oricare altă susținere, afirm categoric, că sfânta magie a Crăciunului, la noi, la români, avea o strălucire cu totul aparte și ne prilejuia nu doar îmbelșugarea, curățenia și înprosătarea gospodăriei și a îmbrăcămintei, ci și a sufletului. Da, „reprezenta”, „avea” și „prilejuia”; căci, în prezent, simțirea celor care-i știu, care îi simt și-i resimt adevărata semnificație este, din ce în ce mai mult, afectată de

infuzia unor obiceiuri, a unor practici și rânduieli, care nu ne-au fost niciodată proprii. Și care, dincolo de orice tendință cosmopolită, ne îndepărtează nu numai de sfânta tradiție, de milenarele obiceiuri străbune, ci și de noi înșine. De tot ceea ce, cândva, încă din perioada precreștină, a fost inedit și divin și a devenit peren pentru acest neam atât de minunat, pe care credința adevărată l-a înstăpânit până și în momentele cruciale ale existenței sale, ajutându-l să reziste celor mai crunte împilări, să răzbească peste secole și, în pofida oricăror crunte încercări, să se afirme atât de frumos.

Iată de ce, noi considerăm că nu întâmplător ceea ce astăzi se petrece dincolo de cortina întunecată a oculte și dincoace de paradigma fățișă a globalizării – odată cu distrugerea economiei, cu subminarea culturii și denaturarea istoriei, cu persiflarea educației și a moralei creștine – are drept scop eradicarea, prin orice mijloace, a identității naționale. Inclusiv, prin obstrucționarea, înjosirea și pervertirea unei tradiții atât de îndelungate, cum este cea a poporului român. De ce?! Din mai toate motivele posibile dar, în primul rând, deoarece: „În tradiție se regăsesc nu numai obiceiurile, cutuma și datina unui popor, ci înseși misterul și mersul istoriei sale. Pentru că, mai presus de orice altă motivație, datinile și obiceiurile sunt bijuteriile de suflet, decorațiile care împodobesc pieptul oricărui popor; îndeosebi a celor cu sorginte și afirmare multimilenară. Prin tradiție, se păstrează și se promovează valorile nației, se afirmă identitatea și se confirmă datina unei comunități și, la fel, se menține nealterată buna orânduială”¹. Ori, tocmai așa ceva nu se vrea, manipulatorii lumii știind foarte bine câtă încărcătură afectivă incubă pentru oricare popor moștenirea sa strămoșească și cât de mult contează tradiția în perspectiva propriei afirmări, a civilizației înșăși.

„Avântul către civilizație – ne spunea marele savant Nicolae Iorga – poate fi pentru un popor o foarte mare primejdie, dacă se uită două lucruri: ce are și ce poate. Tradiția poate fi uitată, dar ucisă nu; dacă i se taie drumul în clasele de sus, ea rămâne și se adâncește tot mai mult în clasele de jos”².

Din nefericire, în contemporaneitatea noastră altfel se pun problemele și, dacă nu luăm atenție la ce se întâmplă în jurul nostru și la ce ni pregătește, dacă ne vom complăce perpetuu în superficialitate și acceptare, în obediență, amăgire și falsă speranță, dacă nu luăm aminte la lecțiile istoriei și ale sfintelor scripturi, riscul

¹ Dr. Grigore Stamate, pr. Ilie Amzucu, *Tradiția creștină la Urdari*, Ed. Total Publishing, București, 2022, p.7.

²Vocea lui Iorga, Universitatea din Paris, 18 ianuarie 1927.



Cetatea Cavalerilor

derapajului înspre o alt fel de societate este extrem de mare, iar tradiția – astfel neglijată – nu ne va mai veni niciodată în sprijin.

Peste câteva zile, o nouă etapă a sfintelor sărbători împărătești așteaptă să-i venim în întâmpinare, așa cum s-ar cuveni, și să-i aducem prinosul nostru de recunoștință, de respect și de încredere într-o soartă meritorie pentru românii de pretutindeni. Așteaptă și încă mai speră că, sub impactul unor tertipuri fără de precedent – când mai-marii noștri, în pofida oricăror realități, țin cu tot dinadinsul să ne impună neprietenii drept prieteni și să ne facă inamici pe te miri cine – ne vom revigora cumva simțămintele de apartenență la patria în care ne-am născut și în ale cărei obiceiuri ne-am plămădit existența și vom proceda de urmare.

De ceva timp însă, asistăm încremeniți la ce se întâmplă în jurul nostru, fără să ne pronunțăm în vreun fel. Unii, cu îngrijorare; alții, indiferenți; cei mai mulți fără de vreo motivație și privim neputincioși cum țara se pauperizează cu fiecare zi în adaos. Mai mult, chiar dacă involuntar, înșine devenim părtași la marele jaf și privim cum, petic cu petic, fragment cu fragment, ni se golește avuția agonisită cu atâta trudă de către înaintași și cum, în locul tinerilor ademeniți să slujească în alte colțuri ale lumii occidentale, vin alții și se înstăpânesc pe plaiurile de legendă ale Mioriței. Țara ni se vinde pas cu pas, fără de niciun discernământ, o clică de nemernici se îmbogățește fără de nicio remușcare, în timp ce majoritatea în derută sărăcește, se împovărează și-i a lehamite față de tot ceea ce se întâmplă în jur.

Nu ne-au rămas prea multe din bogăția străbunilor. Până și istoria națională ne-au scos-o la mezat și, ca totul să reziste, se escamotează adevăruri despre care tinerii de azi și viitorimea nu trebuie să mai știe, iar în locul acestora se forțează inducerea unor speculații, care n-au nicio legătură cu acest pământ binecuvântat de Dumnezeu.

Da, tradiția, sfânta magie a sărbătorilor și a datinilor dintotdeauna – ca ultimă baricadă împotriva celor care vor să ne desființeze, ca popor și ca neam – sunt în foarte mare pericol. Ce se întâmplă cu noi, oameni buni?! Unde au dispărut acele nobile sentimente și alese caracteristici, care au colorat atât de strălucitor acest popor deosebit?! De ce, oare, lăsăm să ne fie ucisă, să ne fie răstignită mândria de altă dată, așa cum a fost răstignit Fiul Domnului și Mântuitorul nostru?!

Prea bună și îngăduitoare este această nație, ca să se piardă atât de ușor în hățișurilor unor mașinațiuni perfide, străine de interesele românilor. Nu vreau să cred că actuala conducere a țării este complet indiferentă de ceea ce i se pregătește României. Și, mai cred, că poate – în felul său – clasa politică încearcă să salveze ce se mai poate salva, se străduiește să stăpânească o situație care, neîndoios, o depășește și pe care, nu în totalitate, i-o putem pune în sarcină. Fără ca noi, masa aceasta enormă și mută să ne implicăm, chibițând dintr-o laterală și sperând, cu atâta ușurință, că vor veni alții să ne pună rânduială în țară. Până la urmă, dacă le facem pârție, sigur vor veni; dar, nicicând în sprijinul nostru, ci doar ca să profite și să sancționeze în folos propriu o nesăbuită atitudine de condamnabilă.

În înțelepciunea sa, românul avea o vorbă a sa, pretabilă situațiilor încordate: „când zici hei-rup, pune și umărul!”. Da, alături de cei de bună credință să punem, cu toții umărul și să aducem la orizontală corabia înclinată a națiunii române. Căci, nu pot să cred că, așa, chiar toți fruntașii nației române se bălăcesc în trădare și în mlaștina inundată de interesele obscure. A venit timpul, ca și noi, să ieșim din carapacea letargică în care ne ascundem îndoiala și insatisfacția și să le oferim un punct de sprijin și de stabilitate. Altfel, dezideratul sus-amintit va rămâne de-a pururi la nivelul interjecției și nu va avea niciodată valoare creativă.

Vin marile sărbători împărătești, oameni buni! Să nu ne abandonăm tradiția, să venim în întâmpinarea sufletului și, cu simțirea noastră de buni creștini, să ne aplecăm asupra obiceiurilor care ne-au perpetuat neamul și i-a dat curs sfânt.

Urmează să ne vină colindătorii – așa puțini, câți au mai rămas – să-i stimulăm și să rezonăm la unison. Încurajați-i să învețe cântecele de stea și binecunoscutele urări, ieșiți în poartă și, în coșul încărcat pe potruva posibilităților, dăruiviți-i cu cele de cuviință. Este și acesta un semn, unul mic, dar de mare respect față de acele obiceiuri, pe care nu multe populații le au în registrul lor istoric.

Să sprijinim activ preocupările dascălilor și ale artiștilor, cu deosebire, ale centrelor locale de cultură, care se implică necondiționat în astfel de manifestări. Și, poate, și astfel, la nivelul de vârf al factorilor de învățământ și de educație se va produce un reviriment și se va înțelege cât de utilă este o astfel de promovare. Iar, în loc de stipendii alocate celor care se îndârjesc să propovăduiască, la noi acasă, o istoria neromânească și să ne batjocurească în fel și chip, vor veni în întâmpinarea talenților noștri copii, alocându-le fondurile corespunzătoare.

Cu asemenea sfinte prilejuri, când încă mai revin tinerii, care lucrează peste hotare, să avem o platformă reală de întâmpinare, pe măsura așteptărilor lor și să nu-i dezamăgim, în niciun fel. Să le potențăm simțămintele prin onorarea tradiției, prin încredințarea concretă că locurile natale și concetățenii lor îi așteaptă cu drag și se mândresc cu truda, cu realizările și cu familiile acestora.

Insistați asupra faptului că urmașii lor nu trebuie nicicum să-și uite originea și să-și piardă legăturile cu țara, să-și omagieze neamul și comunitatea din care le provin părinții și bunicii lor, să-și respecte dreapta credință creștină. Treceți peste orice rețineră și lamentare, lăsați deoparte orice frustrare, of și neîmplinire și mândriți-vă



Cetatea Cavalerilor

Nr. 12(40)/Decembrie 2023

că suntem români, că suntem un neam și o țară cu o istorie atât de îndelungată și cu o demnitate cum în puține locuri ale lumii se mai întâlnesc.

Cu sfânta biserică și clerul local, cu reprezentății școlilor, împărtășiți-le magia Crăciunului și a Nașterii Fiului Lui Dumnezeu, a tradiției și datinilor noastre; admirați-le reușitele personale, profesiile și locurile de muncă; respectați-le noile obiceiuri din țărilor de adopție; admirați-le civilizația occidentală. Și-ntr-un final, să-i conștientizăm asupra relației corecte dintre statutul de român și cel de adopție într-o altă țară, asigurându-i – asemenea tot marelui savant Nicolae Iorga – că:

„A admira o civilizație străină, vrednică de respect este o datorie. A o imita, fără schimbare, este o umilință, și una fără de folos”. Iar, acolo unde argumentele nu vă sunt îndeajuns, apelați la marile personalități ale neamului nostru românesc statornicite pe alte meleaguri, dar care nu s-au dezis niciodată de neam și de patria lor; dimpotrivă, au făcut din aceste sfinte valori un stindard de viață și de suflet românesc. Exemplele abundă și ne sunt pretutindeni la îndemână.

Vin sărbătorile de iarnă, oameni buni! Dumnezeu să le binecuvânteze magia!

Să ne binecuvânteze pe noi toți, români și neromâni, și să ne aducă armonie, prosperitate, pace și liniște deplină în societate, în neam, în familie și în suflete!

Sărbători fericite, alături de cei dragi!